

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. svečna 1912.

Leto XIII.

Drobne pesmi.

Tri ptice.

Ena ptička pesem poje:
Kje je tisti lepi čas,
ko sta pela pesmi svoje
z dečkom deklica na glas?

Druga v pesmi odgovarja:
Pot pomladi je odprt —
enkrat le mladosti zarja
sreče nam obsije vrt! . . .

Kadar zvezda se utrne,
večno vgasne nje sijaj —
Nihče več nam je ne vrne,
ni stezé do nje nazaj . . .

Tretja ptička — srce moje,
gorko plaka in molči.
Votlo vprija v me oko je,
s koso zadaj smrt stoji . . .

Ponoči.

Ko se dan pogreza v tmine,
zvezda svetla zagori;
glas zvona iz temne line
pokoj v srce nam seli . . .

Tam so zvezde — glej, in nanje
z zemlje lestvica drži —
Angelci v ročicah sanje
nosijo, ko dete spi . . .

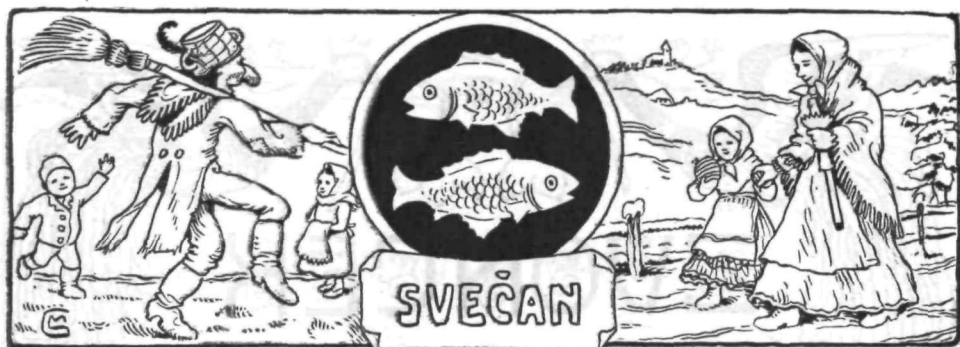
Želja.

Da odmrli bi v jutro
svojega življenja,
srcu bi neznana
bila koprnenja.

Angelske bi nesle
mene perutnice,
k Bogu bi vodile
zlate me stezice . . .

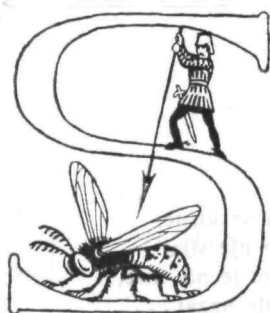
Igre tam igral bi
z angelčki otročje,
rož Mariji nosil
v sveto bi naročje!

Fran Žgur.

CVETKO GORJANČEV:

Pikapolonca.

edela sva koncem njive v visoki travi. Mimo je pri-
letela ona velika kobilica, tista zelena bogomolka:

„Pusti jo, Mančka, jo bom ujel jaz.“ — Držal
sem jo za peruti, ogledoval njene dolge, kljukaste
noge, ji vihal dolge brke, ki je z njimi tako gibko
migala.

„Glej, glej, božji volek! Oj, kako je velik!“ In
res mi je pokazala v drobni pesti pikapolonco, ve-
liko skoro kot lešnik. Na svetli, rjavkastordeči oklepni
perutnici je bilo sedem črnih pik kot sedem pečatov na skrivnostni knjigi
sreče. Oj, da bi se odprla ta rdeča skrinjica in da bi se zableščalo iz nje
rumenih cekinčkov, pa bi ne bilo treba atku hoditi tam po gosti šumi na
Hrvaškem, ne bi mu bilo treba noč in dan tako trpeti.

„Božji volek, daj, pokaži, kje je atek zdaj!“

Obrnil je dvakrat, trikrat črne brke, dvignil počasi rdeči peruti s
sedmimi črnimi pikicami, pod njimi še tanki, prozorni perutki — in je
zletel.

„Daj jih pozdravi in reci, da naj kmalu pridejo domov in mi naj
prineso lepega rdečega konjička.“

„Meni pa punčko,“ je zaklicala za mano Mančka.

Gledala sva še nekaj časa za njim, potem sva se pa zatopila v večer,
ko pride atek domov:

Kvaterna sobota v jeseni. Hiša lepo pomita. Večeri se. Atej stopi v
vežo. „Si kaj priden, Jožek, in ti, Mančka, kaj pridna? Sedaj sem pa že
doma ...“ V veži za vrati bo pustil sekuro in stopil v hišo. Mama mu
prinese polno skledo krompirjevih žgancev na kislem zelju, ki jih ima atek
tako rad. In nič ne bomo hoteli mi jesti, samo atek bo jedel, ker bo tako
lačen. Potem pa poseže v suknjo v notranji žep in prinese v lep rdeče in
modro rižast papir zavitega konjiča, he! — kar par prinese, pa punčko

Mančki. Iz drugega žepa pa privleče lep rdeč voz, Mančki pa zibelko, da bo zibala punčko. Samo živa ne bosta konjiča, drugače pa na svetu takakakor botrova na Dobravi. Kar okomatal bi ju v komata svetlo zlikana, z rumenimi rencami kot tolarčki, pa bi se drugi dan peljali k Dobremu Svetu na žegnanje. Jaz bi kočiral, držal bi ju za vajeti in bič v roki, a bi jih nič ne tepel, samo zavihtel bi po zraku in bi šlo ko sveti Elija z Gorjancev . . . Mančka bi sedela poleg mene, na glavi rumeno ruto z belimi pikami, obuta v svetle čreveljčke, ki bi jih naredili Jerebov stric, zadaj bi pa sedela na zeleni kosmati plahiti atej in mama. Mama v lepem pisanem krilu, v svileni ruti in veselo bi se smejala, ko bi tako dirjali k Dobremu Svetu na žegnanje, atek pa v novem klobuku, lepo zelenem, brke moško nakvišku zavihane, pod vratom bi mu bleščala bela srajca in tudi on bi se smejal, ko bi se tako lepo peljali, he!

In tam gori pri Dobrem Svetu toliko lepega! Pa bi peljal atka k tistemu staremu možu, ki ima tako velike mustače pa brado in tako črne obrvi nad očmi ter prodaja lepe rumene trobente; pa bi atej kupil najlepšo, ki bi tako piskala kot one, ki jih imajo vojaki, ko gredo streljat na Krško polje.

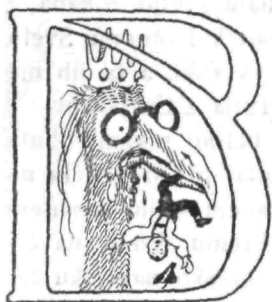
In ko bi se peljali domov, bi tako trobil, da bi se cela dolina tresla. In mama bi bila vesela in atek in Mančka in jaz in moja konjička — vsi bi bili veseli . . .

Tako pa — oj, ali se vrne moj atek?

PAVEL STRMŠEK:

Plemenito delo.

ogatin je hotel razdeliti vse imetje med svoje tri sinove. Vse je že razdelil na tri dele; slednjič mu še ostane drag kamen — dijamant. Komu naj izroči tega? Vsi trije bi ga radi. Reče jim torej: „Pojdite po svetu; kdor izmed vas stori plemenito delo, dobi dijamant.“

Sinovi so se razšli. Ko se vrnejo čez tri mesece, pravi očetu najstariji sin: „Glej, oče! Vstopil sem v službo pri gospodu. Zaupal mi je veliko, in jaz sem mu vse zvesto in pošteno opravljal.“

Oče mu de: „To je bila tvoja dolžnost.“

Drugi sin pravi: „Na svojem potovanju sem rešil potaplajočega se otroka.“

Oče odvrne: „To je vsekakor lepo delo, toda tudi to je bila le tvoja dolžnost: pomagati bližnjemu v sili.“

Sedaj pristopi najmlajši sin ter pripoveduje: „Nekoč sem prišel na visoko goro. Na vrhu zagledam poleg prepada svojega najljutejšega sovražnika. Že ga mislim suniti, da pade v globočino, a o pravem času se še premislim. Zbudim ga rajši in ga opozorim, naj pazi, da se ne skotali v spanju na rob prepada.“

Očetu se razjasni obraz ter de: „Res, to je bilo plemenito delo. Tvoj bodi dijamant!“

Žalostna pesem.

„Kje pa, mamica, so atek,
da domov jih nič več ni?“

„Ah, v Ameriki za morjem
atek naš živi.““

„Kdo pa atka boža tamkaj,
ko ni mene tam,
aj, po ličecih, po mehkih
kakor delam vam?“

„Ateju pa tam za morjem
lice mehko ni,
ker so mu ga razpraskale
črne že skrbi.““

„Kdo pa atka tam objemlje,
kot jaz vas za vrat,
kdo objemlje ga v večerih,
ko gre v mehko postelj spat?“

„Atek tamkaj pa ne spava
v mehki postelji kot ti,
in ko spavat gre, s koščeno
roko beda ga duši!““

„Pa to niso sestre moje,
ker hudobne so tako?“
„Niso ti še, pa katera
lahko ti še ženka bo!““

Cvetko Gorjančev.

F. PALNAK:

Udebovo gnezdo.

Po narodni živalski pravljici.

ko so zaveli spomladi prvi topli vetrovi, sta priletela z juga samec udeb in samica smrdokavra in sta se začela razgledovati, kje si poiščeta mesta, da postavita toplo in mehko gnezdece za svoj zarod. Zaletela sta se na staro vrbo, ki se je od starosti razpočila ter napravila v svojem deblu precejšnje luknjo. Pa sta se postavila tam ob luknji: Udeb s svojo lepo kronico na glavi je razprostrl črni rep, da se je bliščal na njem beli pas, pa njegova žena, malo manjša in malo svetlejša smrdokavra, ki je tudi postavila svojo kronico pokonci. Ko sta tako stala, sta se menila in zmenila. da bo njenim mladičem gnezdece posebno mehko, posebno gladko. Ker zvedela sta tam za morjem od stare mamke, modre mamke, iz česa se napravi gnezdo tako mehko, tako gladko. Pa kakor sta že ptiča, ki jima pravi pesem, da ko

vendar vse veš,
pa nič ne poveš,

sta molčala tudi zdaj in šla kar na delo vesela, zadovoljna, srečna . . .

„Hup, hup, hup,“ se je glasilo veselo tam po livadi, ko je bilo gnezdo napravljeno; oh, tako mehko, tako gladko, ker napravljeno je bilo po navetu modre mamke, stare mamke, iz samega sirovega masla. Bogve, v kateri hiši sta ga izvohala, bogve, katera gospodinja se je jezila in bogve, kateri otroci so jokali zaradi njega! In prav gotovo je bilo, da je bil obdolžen tudi muc, debeli, stari muc, godrnjavi muc.

Pa si je tako dejal ta muc v svoji modrosti: „Če so me že obdolžili, da sem kradel, hočem imeti vsaj od tega dobiček. In bilo, kakor bilo, moje bo maslo, če je še na svetu.“

Zavihal si je rep in se odpravil na pot. Hodil je k sosedom, pa ni našel nič; hodil po gozdu in stikal po lisičinah in zopet ni našel nič. Hodil je dalje pa prišel tudi na livado, kjer je stala stara vrba s precejšnje luknjo v svojem deblu. Po livadi se je izprehajal udeb, se priklanjal, si polagal kronico dol in zopet dvigal pa poklical muca, ko ga je zagledal: „Mut, mut, mut!“

Ozrl se je muc, pogledal udeba, pa je videl še smrdokavro na vrbi, ki se je ravno spravljala k imenitnemu poslu, da znese jajčeca, da izvali svoje mladičke, nove udebke. Videl jo je muc — pa glej! Kaj je ona bela belina tam v tisti precejšnji luknji? Ne bil bi muc star muc, prebrisan muc, da ne bi zavohal in spoznal . . . Nagel je bil, uren je bil — izginilo je lepo gnezdece, posebno mehko, posebno gladko prej, kot sta se zavedla udeb in njegova žena smrdokavra, prej kot sta se mogla postaviti v bran za svojo lastnino . . .

Muc pa je odkorakal mogočnih korakov; zavihal si je brke in zadovoljno je godel in predel doma za pečjo.

In uboga ptiča? Mudilo se je za jajčeca, mudilo se je za gnezdece, ker v dobrih dveh tednih že so hoteli začivkati vprvič mladički, sta pa kar v naglici zanikrno zmetala vkup trhlenino, govejk, mah in travo. Mudilo se je, pa niso tega smradu nič očistili. Vsakdo, ki je hodil mimo, se je obračal vstran.

Videl je to udeb, pa je prinašal domov obilen mrčes in je razumel. Tedaj pa se mu je porodila hudomušna misel: zdaj naj pride muc! Stopil je na livado, hodil zadovoljno gorindol, kimal z glavo, dvigal pernato kronicico pa klical:

„Mut, mut, mut . . .“

Pa tega menda ni več mikalo blizu.

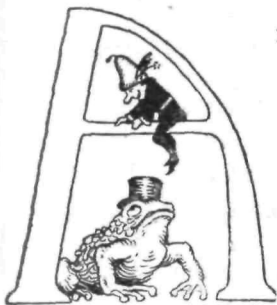
Šmajdkov Tonček.

PAVEL STRMŠEK:

Zgodovinske črtice.

Arion.

rion, slavni grški pevec in glasbenik, je živel okolo leta 620. pred K. r. Večjidel svojega življenja je bil pri Periandru, vladarju mesta Korinta.

Pravljica pripoveduje, da se je Arion nekoč vozil iz Italije po morju proti Korintu. S seboj je imel mnogo zakladov, ki so bodli v oči požrešne mornarje. Sklenili so Ariona umoriti. Ko Arion to zapazi, gre k njim ter jih prosi, naj mu pustijo življenje, zaklade pa si naj razdele. Mornarji pa so se bali, da jih Arion pri kralju vendarle zatoži; zato mu reko: „Skoči sam v morje, ali te pa umorimo mi.“ Arion, misleč, da se mu bliža smrt, jih prosi, naj mu vsaj dovolijo, da še pred smrtjo enkrat zapoje in zabrenka na citre. Mornarji mu to radi dovolijo, saj so tudi sami radi poslušali slavnega glasbenika.

Arion se vstopi v vsi prekrasni opravi na krov ter zabrenka in zapoje — kakor je mislil — svojo zadnjo pesem, nato pa skoči v morje. Toda, oj, čudo! Ne utone, temveč morska riba delfin, ki je poslušala njegovo petje, ga vzame iz hvaležnosti na svoj hrbet in ga odnese na obrežje Korinta.

V Korintu opiše Arion Periandru čudežno svojo rešitev, a ta mu ne more verjeti. Ko pridejo brodarji iste ladje v Korint, jih pokliče Periander pred se ter vpraša, kje je Arion. A ti mu odgovore, da je ostal v Italiji, zakaj mislili so, da je utonil v morju. V tem pa stopi iz stranske sobe Arion v ravno isti opravi, kakor je skočil v morje. Sedaj mornarji niso mogli več tajiti, in Periander jih je dal pribiti na križ. Ob morskem obrežju pa so postavili kip v spomin, kako je rešila riba umetniku življenje.

Federat.

Lacedemonec Federat se je potezal za mesto v zboru tristoterih, ki so upravljali državo. A ko je propadel, ni žaloval, temveč je šel domov vesel, da ima Šparta še tristo od njega boljših mož.

Domoljubna Špartanka.

Špartanka je imela pet sinov v vojni. Po končani bitki priteče k nji suženj ter ji pravi: „Vseh tvojih pet sinov je padlo.“ A Špartanka zakriči nad njim: „Ničvredni suženj, povej, kdo je zmagal.“ Ko ji suženj reče: „Mi“, teče Špartanka vsa srečna v svetišče in hvali bogove za dobljeno zmago.

Sirota.

Tam po slemenih
je solnce sijalo
v mojem se srcu
ni prikazalo ...

Atej in mama
sta mi umrla,
smrt nju je duši
v raj lep zaprla

Danes ponoči
angel prispel je
pa mi o rajju
pesem zapel je:

Pa sem se zbudil ...
Solnce spet sije,
zarje pa v srcu
mojem — ah, ni je ...

„Stežica mala,
stežica zlata,
pelje do mame,
pelje do ata

Mama po nji se
zdrava in jaka
šeta, z očetom
tebe le čaka

Vedel na to me
k mamici, k atu,
gledal oba sem
v čarobnem zlatu ...

Andr. Rapè.

Melita in Vasja v zimskem veselju.

PRILOGA

ZVONČKU

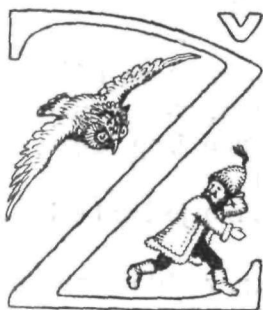

HINKO MEDIČ:

Stari časi.

Pravljica.

I.

Ivel je kralj, ki je imel sina lepega kot dan in dobrega kot angel. Samo eno napako je imel: ure in dneve je prebil zamišljeno v gozdni tihoti, prisluškoval šepetanje dreves in posnemal pesemce gozdnih pevcov.

Nekega dne je bil na lovu s svojim spremstvom. Gonili so ubogo divjačino v temni goščavi, ki je še ni prestopila lovčeva noga. Hipoma se mu je prikazala v temnem ozadju gozda na visoki veji rajskolepa ptica. Nepremagljivo poželjenje se je polastilo kraljeviča po lepi lahkokrilkki, ko je preplašena izginila njegovim očem.

V onih časih je bila govorica: čigar puščica zadene to ptico, bo naj srečnejši človek na svetu. Dotičnemu se izpolnijo najsrčneje želje in tudi svoje najdrznejše načrte in naklepe bo srečno izvedel. Dosti lokov se je izprožilo, ptica je še vedno prosto letala po zelenih livadah in temnih lesih.

Kraljeviča je to tako razvnelo, da je na vse drugo pozabil. Mislil je odslej samo na ono prikazen v gozdu. Štel se je že za onega srečnega lovca in jel živo sanjati o svoji bodoči sreči. Postavil si bo zlate gradove, jezdil na zlatoopravljenem konju, in vsi se mu bodo klanjali.

Čez hribe in doline, čez drn in strn je gonil odslej svojega žrebca in iskal sled rajske ptice — ali zaman! Danadan je blodil po livadah. Vedno pa se je vračal izmučen in žalosten v očetov grad.

Na vzhodu se je jelo šele svitati, ko so se čuli že udarci konjskih kopit na grajskem mostu. Kraljevič je odhajal s svojimi hlapci zopet na lov. Kakor bi ga nesel veter, je dirjal med starimi hrasti, enkrat na levo, enkrat na desno, zdaj v skoku, zdaj korakoma, vedno motreč okolico s svojimi sokoljimi očmi. Potna sraga mu je že zalivala oči. Širokopleči žrebec je hrzal pod sedlom — a mladenič se ni zmenil za to, dirjal in dirjal je vedno dalje. Solnce je stalo že visoko. Upehani žrebec se je jel izpodtikati, in bela pena mu je mašila nozdrvi. Mladenič je čutil ogenj pod seboj; razgreta žival je začela pešati vedno bolj in bolj.

Dalje mu ni več kazalo. Kaj storiti? In njegovo spremstvo? Bi li malo počival in počakal?

Sopeč je ustavil kraljevič upehanega belca, močno potegnivši vajeti, da se je žrebcu krivil vrat. Oziral se je — in glej — zablodil je v drago, ki je še niso videle njegove oči. Stari hrasti, mogočne smreke, temnozeleno zelene jelke so se mogočno dvigali iz vlažnih tal. Pred njim se je dvigalo strmo pobočje hriba v neizmerno višino. V znožju te gore je ležala velikanska skala, porasla z mahom. Z nje so visele mladike bršljanja, divje vinske trte in drugih plazečih rastlin, kakor devotki razpletene lasje. Zastiralo je to zelenje vhod veliki votlini, kar je mladenič kmalu zapazil.

Tudi mladeničevo telo je želelo počitka, vročina ga je bila omamila. Rožljajoč je skočil z žrebca, si obrisal pot, in privezavši svojega zvestega spremljevalca, si je jel iskati primeren senčnat prostorček.

Ali si ne bi ogledal najprej votline?

Oprezno je razgrnil goste, temne in zvijajoče se bršljanove mladike, lahko kakor v prijeten pozdrav so božale njegove dolge, mehke in črne kodre. Kako se je začudil, ko je našel v duplini kamenito klop, kakor bi jo izklesala človeška roka, pokrito z mahovim žametom.

Ondi je sedel. Glava se mu je sklonila na prsi; mirno je zaprl oči . . . Sanjal je . . .

Kraljeval je celi deželi. Na belem bleščecem žrebcu, z zlato opravo je jahal zvestno po deželi. Stari in mladi, mali in veliki — vsi so drli skupaj, se mu klanjali in ga pozdravljali kakor odrešenika sveta. Kakor daleč je segalo njegovo oko, povsod obilica in blaginja. In vse to je bilo njegovo, vse to bogastvo je priboril za ljudstvo, ki ga je obkrožalo in slavilo.

Bil je zadovoljen! Njegov pogled je zbudil življenje, dih njegovih ust je osrečil množice. Njegova roka se je dotikala ran ljudi in, glej, jele so se celiti. Res, božji namestnik je prišel iz nebes; tisočletno kraljestvo se je prikazalo v polni lepoti in radosti. Ali draga je bila njegova cena. Kri, rdeča, topla človeška kri je tekla zanj. Ali moralo je biti pač tako!

In stal je zopet na bojnem polju. Nepregledna množica vojščakov je čakala odločilnega trenutka na širni poljani. Videti je bilo, kakor bi se bil spustil velik roj kobilic uničevalk na plodno polje, ali kakor bi mogočni, temni oblaki grozili s svojimi ognjenimi jeziki in bobnečim grmenjem.

Turobna, strahu polna tihota je vladala na bojišču. V zračnih višavah nad glavami bojevnikov je švigala smrt s temnimi perutmi, in njeno komaj

slišno frfotanje je odvezlo slehrnemu govorico. In on — on edini je imel moč nad temi glavami. On je zapovedoval tem stotinam in stotinam. Če bi bil zamahnil z mečem, bi te neštete množice popadale kot zrela pšenica.

Roka se mu je začela tresti. Divje in strastno je bilo srce v njegovih prsih. Kri mu je šinila v desnico. Ali naj bi jo dvignil? Mogoče — ne?

In dal je znamenje . . .

Oblaki prahu so zakrili vso vojsko. Bojevniki so se sprijeli kot razjarjeni volkovi. Zemlja se je tresla pod njimi. Orožje je rožljalo in žvenketalo. Čudna moč se ga je lotila, pozabil je, kaj se godi pred njegovimi očmi. Zasadil je ostroge sopečemu žrebcu, ki je kakor divji nesel svojega gospodorja v bojni metež.

Prejšnja tihota se je izpremenila v obupno kričanje, v tako vpitje, ki ga ni slišalo še človeško uho in ki ga ne bo pozabilo človeštvo. V tej zmešnjavi je bilo čuti svetovno gorje: zdihovanje mater za svojimi sinovi, klicanje sirot za padlim očetom, ječanje smrtno ranjenih, ki so zaman obračali oči in dvigali lakti k svojim dragim, škripanje zob hlepečih po življenju, a bojujoči so morali gledati smrti v obraz.

Kriki in viki so polnili svet tja do neba, kakor na konec sveta . . .

II.

Zdajci se je kraljevič zdramil in planil kvišku. Segel je takoj po svojem meču. Tresel se je na vsem životu. Zrl je preplašeno in boječe predse. Kmalu se je bil zavedel, da se nahaja v vlažni duplini. Dihnil je globoko. Popravil si je zmršene kodre s čela in planil iz mračne votline.

Nekam čudno mu je bilo pri srcu, ko je stopal zopet po gozdu. Vedno so se še vrstile one razburljive slike v njegovi glavi. Vse to naj bi bile samo sanje? Zakaj ne bi v resnici njegova strelica zadela lepo ptico? Zakaj ne bi on postal tako vsegamogočen?

„Dobri Bog!“ je stokal, „ali naj bo moje hrepenenje zaman? Samo najmanjše daj mi znati! Razodeni mi s kakim znamenjem! Kdaj bo moja ona ptica?“

Bil je tako zatopljen v misli, da ni vedel, kdaj ga je prinesel njegov belec na rob gozda. Ondi se je razprostirala vasica. Začudeno je zrl v ono smer. Takih hiš še ni videl! Iz slehrne se je dvigal gost dim proti večernemu nebu. Iz vaškega zvonika se je razlegal enoglasni „bim-bom“ in pozival ljudi k molitvi. Ko je tako nepremično stal, je stopil iz gozda mož s sekiro na rami. Kraljevič še ni videl take noše. Z negotovim glasom je vprašal moža: „Dobri človek, kam sem zašel? Ne znam steze, ne znam pota!“

Kmet mu je imenoval ime vasi. Kraljeviča je to spravilo v zadrego. Ko je to dotični mož opazil, je dejal:

„Tebi ni tekla zibelka pri nas, ti si tujec! Govorica te izdaja!“

Res. Le malo je razumel kraljevič kmetičeve besede. In njegov jezik se je pač glasil podobno. Komaj je zbral še toliko moči, da je zopet vprašal kmeta:

„V kateri deželi pa sem?“

„Glej ga no! Še tega ne ve! Ti si pa res čuden človek!“

Povedal mu je tudi to.

Smejoč je šel potem mož svojo pot.

Kraljeviču se je odvalil kamen od srca. Kraljestvo, ki ga je imenoval oni mož, je bilo kraljestvo njegovega očeta. Brzo je dohitel onega človeka in ga je še enkrat zaupno vprašal:

„Ali je kraljevi grad daleč od tukaj?“

„Kraljevi dvorec?“ ga je zavrnil preprosti mož. „Še razvalin ni več videti, kaj še gradu!“

Ubogi mladenič je mislil, da brije norce iz njega, in odšel je žalosten svojo pot . . .

III.

Kraljevi sin je nadaljeval svojo pot brez smotra. Spotoma je srečaval različne ljudi; vse je povprašal, kje naj bi bil kraljevi grad. Ali nihče ni znal odgovora na njegovo vprašanje.

Dalje jahajočemu je prišla nasproti sklonjena žena, oprta na drenovo palico. Mladenič je sklenil to zadnjo nagovoriti.

„Mamica, povejte mi, kje je grad našega kralja?“ jo je poprosil dostojno.

„Dragi moj!“ je dostavila ženica in zategnila svoja brezzoba usta. „Že dolgo ne kraljuje več noben kralj na zemlji. Moja babica mi je pripovedovala o zadnjem kralju, ki je umrl, ko sem bila še mala. Dolgo, dolgo je od tega, da, dosti vode je poteklo v našem studencu od onega časa. Kdo si pa ti, ki tega ne znaš?“

Mladenič je obledel, in kakor da bi preslišal starkino vprašanje, je radovedno vprašal:

„Kaj se pa je zgodilo s kraljem?“

Težko je spravil te besede iz sebe.

„O, jej! Ta je že dolgo mrtev,“ je nadaljevala čebljajoč ženica, „in njegov sin se je bil izgubil na lovu in so ga bržkone požrle divje zveri. Nekateri pa pravijo, da spi v neki gori še dandanes.“

„Jaz sem listi mladenič,“ je pristavil hlastno kraljevič.

„Potem le hodi tja, odkoder si prišel. Mi te ne rabimo več! Ljudje smo si sedaj bratje in sestre! Mi smo se rodili prosti in prosto hočemo živeti. Kadar pride čas, ko bodo na svetu sami kralji, takrat se vrni tudi ti!“

Tako je govorila starka.

Kakor ubežni kralj, ki je izgubil vojsko in dom, se je vrnil uničen v ono gorsko votlino in se ondi zgrudil na kamenito klop.

Tam spi nesrečni kraljevič. Gosti bršljan se je ovil okrog njegovih nog. Kadar mu naznani bela vrana, da živijo na svetu sami kralji, takrat zopet vstane, in njegove želje se izpolnijo.

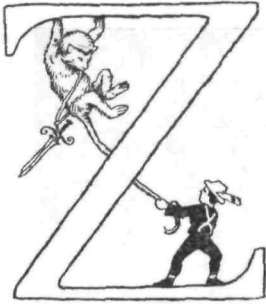

Sankači v Bohinjski Bistrici.

LAD. O.:

Koliko je Slovanov na svetu?

nani ruski učenjak profesor T. D. Florinskij je izdal predkratkim narodnopisno karto zapadnega Slovanstva in zapadne Rusije („Etnografičeskaja karta zapadnago Slavjanstva i zapadnoj Rusi“. Kijev. 1911. Cena dva rublja.)

Po računu profesorja Florinskega je bilo začetkoma leta 1911 vseh Slovanov 159 mil. 420.000. Ako pa vzamemo povprečni prirastek prebivalstva med Slovani vsako leto 2,500.000, potem znaša število Slovanov koncem 1911. leta 162.000.000.

Izmed 159,420.000 Slovanov jih je: 1. Rusov 110,000 000, in sicer 69,500.000 Velikorusov, 33,100.000 Malorusov in 7,400.000 Belorusov; 2. Poljakov je 21,700.000; 3. Srbov in Hrvatov 8,773 000; 4. Čehov 7,500.000; 5. Bolgarov 5,700.000; 6. Slovakov 2,740.000; 7. Slovencev 1,500.000; 8. Kašubov 370.000 in 9. Lužiških Srbov 157.000.

Izmed Rusov živi 105,000.000 v Rusiji, 4,500.000 v Avstro-Ogrski, v ostali Evropi 70.000, v Ameriki 330.000 in v Aziji 100.000.

Poljakov živi v Rusiji 9,800.000, v Avstro-Ogrski 4,900.000, v Nemčiji 3,900.000 in v ostali Evropi 100.000.

Čehov je v Avstro-Ogrski 6,935.000, v Nemčiji 126,000, v Rusiji 65.000, v Ameriki 310.000 in v ostali Evropi 64.000.

Srbov in Hrvatov živi v Srbiji 2,800.000, v Črnigori 260 000, v Avstro-Ogrski 5,855.000, v Turčiji 550.000, v Rusiji 2000, v Italiji 6000, v Ameriki in v drugih deželah 300 000.

Bolgarov živi na Bolgarskem 3,400.000, v Turčiji 1,900.000, v Rumuniji 110.000, v Rusiji 226.000, v Avstro-Ogrski 34.000, drugod 30.000.

Slovencev živi v Avstro-Ogrski 1,325.000, in sicer v Avstriji 1,220.000, na Ogrskem pa 105.000, v Italiji je Slovencev 43.000, v Ameriki in drugod 132.000.

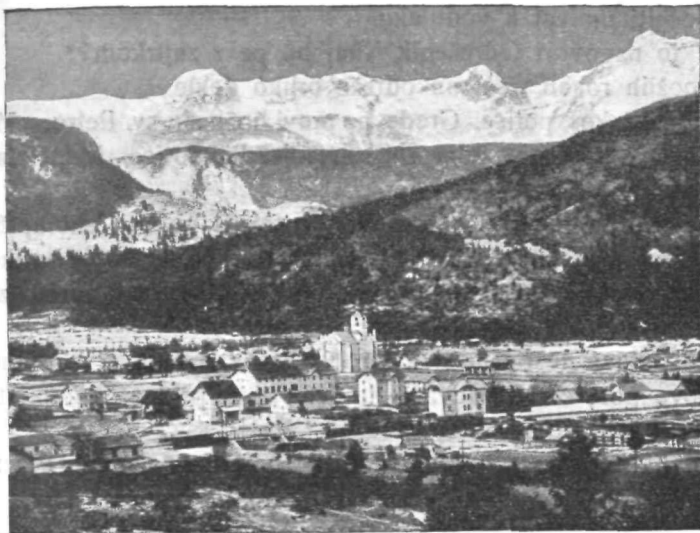
Kašubov živi v Nemčiji 222 000, v Ameriki pa 148.000.

Lužiških Srbov je 56 000 na Saksonskem, 99.000 v Prusiji, 11.000 pa v Ameriki in v Avstraliji.

V Rusiji je Slovanov 115,100.000, v Bolgariji 3,430.000, v Srbiji 2 mil. 800.000, v Črnigori 260.000, v Avstro-Ogrski 25,000.000, v Turčiji 2 mil. 450.000, v Nemčiji 4,500.000, v Rumuniji 130.000, v ameriških državah 4 mil. 506.000, v Italiji 50.000, v raznih državah 600.000.

Po veri je 111,530.000 pravoslavnih, 3,500.000 pravoslavnih razkolnikov, 4,220.000 uniatov, rimskih katolikov je 37,300.000, protestantov 1,640.000 in mohamedancev 1,230 000.

To so pač ogromna števila, ki govore s Prešernom: „Največ sveta otrokom sliši Slave!“

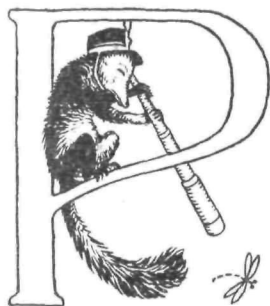
Bohinjska Bistrica
pozimi.

FRAN KOŠIR:

Kristus in sv. Peter.

Narodna legenda iz Dravinjske doline.

Poleti je bilo in v času, ko je še božji Zveličar z nebeškim klučarjem potoval po stari materi zemlji, imenovani dolini solz.

Božja potovalca jo primahata do senožeti, kjer sta se hlapec in njegov gospodar, ki je pred dobrim pol letom prevzel gospodarstvo po prezgodnji očetovi smrti, bratila z ognjiščino potico. Ker sta njiju kosi peli že dlje časa smrtonosno pesem visoki travi, ki je liki mrliču ležala v debelih redeh, je njima pri-

nešen prigrizek kajpak dišal prav izvrstno.

Kristus po stari navadi želi koscema dober tek. Gospodar se mu prijazno zahvali ter ponudi vsakemu kos potice. Naša potovalca sprejmeta s hvaležnostjo podarjeni dar ter korakata dalje po pešpoti, vijoči se med dišečimi travniki.

Solnce je že stalo precej visoko na sinjem nebesnem svodu ter pošiljalo svojo gorkoto po pramenih na oživljajočo se zemljo, ko dospje božji Zveličar s svojim sopotnikom do kmetiške hiše. Kristus malce postoji ter de sv. Petru: „Ali mi verjameš, da še leži v tej hiši domača hčerka?“

Komaj je nebeški Spasitelj izustil zadnjo besedo, že se prikaže hči na vežnem pragu ter se hiti umivat k vodnjaku.

„Dobro jutro,“ jo nagovori Odrešenik, „kaj bo pa z zajtrkom?“

„E, tisti je v božjih rokah,“ se mu odreže brhko dekle.

In Kristus ji pomoli kos potice. Grede pa pravi božji sin sv. Petru: „Mi li verjameš, da se ta dekle in gospodar, ki nama je dal potice, še nekdam poročita?“

„Ni mogoče,“ odvrne sv. Peter. „Gospodar je takrat pokosil skoraj že ves travnik, je prav priden, dočim dekle še celo ob tem času, ko je toliko in raznovrstnega dela, vstaja tako pozno. Ne, ne, ta dva nista drug za drugega.“

„Pa sta,“ veli Kristus, „le poslušaj: Poročita se dva lena, gre njuno posestvo kmalu rakovo pot; če se pa vzameta dva preveč pridna, nakupičita si sčasoma v brezobilje posvetnega blaga.“

„Verjamem sedaj, Odrešenik, tvojim modrim besedam“, pravi Peter. Potem odideta dalje . . .

Kosec in ženjica.

Prizorček.

Oba nastopita v primerni opravi, on s koso, ona s srpom. Po vsakih dveh kiticah se ponavlja lahko pevajoč „Lá-lá-la . . .“, ki ga izrekata skupno, spremljevaje ga s kako kretnjo, bodisi s premikanjem glave, z mahljanjem roke itd.

Kosec: *Ej, kako lepo
svetli se rosa,
da se kot srebro
blišči še kosa.*

*Vselej, ko kosim
na sredi polja,
minejo skrbi,
mine nevolja.*

Ženjica: *Srp zakrivljeni
se v roki suka,
vendar to še ni
nikaka muka.*

*Naj leti krog nas
škrjanček, čebela —
vse sladi nam čas
in radost dela.*

Kosec: *Tam nekje cvrči
poredni grilček;
tukaj zašumi
krtičev rilček . . .*

*Vse, karkol živi
in nas obdaja,
blaži nas, vedri,
pogum poraja.*

Ženjica: *Izza skalice
šumi vodica —
izza senčice
pihlja hladica.*

*Skromna sva oba
kot naše delo;
k domu vračava
se zdaj veselo!*

Mara Gregoričeva.

Kmetiške pesmi.

I.

Pómlad z motiko na rami,
pómlad z žuljavo roko
tam iz presrečne dežele
prišla k nam spet je na loko.

Prišla na njive je speče,
prišla na brazde spočíte:
„Murnčki črni — zaspančki,
zrnca drobna, vstanite!“

Očke so si pomencali:
„Kaj ste že tukaj, o, tetka?
Ah, kako sladko smo spali!
Tudi vi spali ste, tetka?“ —

Škrlec iz grudi rjavih
vzdignil se, pa je zapel:
„Mi smo zbudili se, kmetič!
Kaj še ne bodeš prišel?“

Brana in plug se zbudila,
vranca sta zarezgetala.
„Sveti križ božji! Bog srečo daj!“
in sta na polje zdirjala.

II.

Zora prva ga objame,
solnce prvo ga poljubi;
pa klobuk si truden sname
in obriše čelo potno:

„Daj, nebo mi ti dobrotno,
vsiplji blagoslov na brazde,
v hladni zemeljski daj grudi
zrnje drobno, daj mi zbudi!“

In zadiše preko njive
duh iz brazdic razoranih,
in zaklije drobno zrnje
v brazdah svežih, zaživi.

III.

V urah mladih, v urah ranih,
ko se vse budi,
tudi v brazdah razoranih
vse kipeče zaživi.

Kot da kapljice krvave
jo rodile bi,
kot vse kmetove težave
v žile se ji zlile bi!

V mehki posteljici zrna
se budijo brž.
„Venkaj, venkaj, kjer srebrna
zora sije!“ — Vstaja rž.

Pa na delo trudno zjutraj
kmet gre mimo brazd.
Čez obraz izraz veselja —
„Bodi Ti, Dobrotni, čast!“

Cvetko Gorjančev.

CVETKO GORJANČEV:

Janezkovo pismo.

este, ni velik naš Janezek, da bi rekel, pomagal bo delati ateju sode ali pa da bi hodil z vranecem po deteljo, tega še nê, ampak jahati ga pa gre res že: dobro se ga prime za grivo in — ker je vranec pohleven, da ne teče, če ga jezdi Janezek — gremo na vodo.

Pa v šolo tudi še ne hodi — hodil bo drugo leto — pa je že napisal sestrici Tončki, ki pa že hodi v šolo in že prav dobro ve, da vsako koló je „o“ in vsak steber je „i“, napisal ji je pisemce za god.

Tam na tistem kavkeljčku za mizo visi njena torbica. V nji je abecednik, kjer je narisanih toliko lepih reči: ura, ravno taka, kakor ona naša tam na steni za vrati, pa nož; in cerkev z ravno takim stolpom, ko naša, in petelin je na vrhu pa nič ne poje; pa črešnje, oj, samo rdeče niso; pa jabolko in jurček, kot oni, ki jih hodita iskat s Tončko:

„Križ-kraž,
kralj-Matjaž,
pokaž' mi jurček . . .“

In če dobi že en jurček:

„Jurček, pokaži par,
če ne, te bom razbil . . .“

Pa Tončkini zvezki so v cekrčku. — „Aha, tu še ni nič pisanega.“ — Resk, pa je list, lep bel, z modrimi rižami kot sosedova hiša, pa je zunaj!

Kako pa zdaj? Oj, to ni majhen križ, to niso mačkine solze, če kapljajo od oči Vrdivovemu Tigranu, onemu kosmatemu, ki vselej zalaja, če gre Janezek k botri na Dobravo. Botrov kuža ni tako poreden.

Svinčnik res ni Tončkin obrezan, ga bo dal pa Jože, takega kot ga imajo ate, da pišejo po lesu.

Kako učeno je sedel Janez za mizo, pred seboj na mizi listek iz Tončkine „početnice“ in v roki štirioglat rdeč atejev svinčnik.

Kakšno bo to pismo? Saj Janezek vendar ne zna pisati, saj še ne hodi v šolo kot Tončka ali pa France, ki mu urezuje mama zjutraj pred odhodom tak kos kruha, da ga Janezek zmaga komaj v dveh dneh, pa prav priden mora biti. — Kakšno bo torej pismo?

Tako si je misil Janezek:

„Črešnje zoblje Tončka rada, da nič bolj. Saj hoče imeti vse, če jih prinesejo ate v rdeči ruti v nedeljo od prve maše.“ — Obrne par listov v abecedniku.

Hej, jurček, to zraven pa je „j“ menda, ker se pravi jurček. Jurčke hodi tudi rada brat, pa najrajša bi imela sama košarico, da bi tudi on, Janezek, ki je vendar še toliko močan, da bo nosil tisto košarico, da bi tudi on v

njeno nabiral. Kaj še? — Kar črešnje pa jurčke, dva, tri, štiri... bo pre-
 risal iz abecednika, pa bo pisemce. Saj bo vedela Tončka, kaj se pravi to. —
 Mislite, da je bilo to pismo res kaj navadnega? O ne!

Celo vrsto črešenj, skoro toliko, kot jih prineso v nedeljo zjutraj od
 prve maše atek v tistem rdečem, belopikastem robcu. In jurčkov! Dve, tri
 vrste velikih in eno mladih; vseh skupaj skoro eno košarico...

Kaj ni Rezki pisala sosedova Micika tam iz mesta? Seveda je. Pa kako
 je tista razglednica lepa. V Rezkini skrinjici je. — Da, je že tu.

Bel golobček — jej, kako lepo rdeč trak ima krog vrata! — nese v
 kljunčku belo pisemce z rdečo pikico — pečatom na sredi. Škoda, da ni
 videl, ko je priletel ta golobček s pismom k Rezki! Kaj bi ne dal tudi on
 svojega pisma golobčku, da bi ga nesel Tončki.

Pa kaj? Sosedovi imajo golobe, a se noče dati nobeden ujeti Janezku,
 čeprav bi mu nič ne storil. Kadar ga misli že zagrabititi za repček — frr, pa
 je na strehi: gr-dû, gr-dû... „Nič ni grdega, kaj boš!“

Grahka se mu pa da ujeti: „Ha-ha-ha, picka!“ pa počene in počaka.
 — Kaj bi ne mogla ta nesti namesto golobčka pisma Tončki?

„Ha-ha-ha, picka, na!“

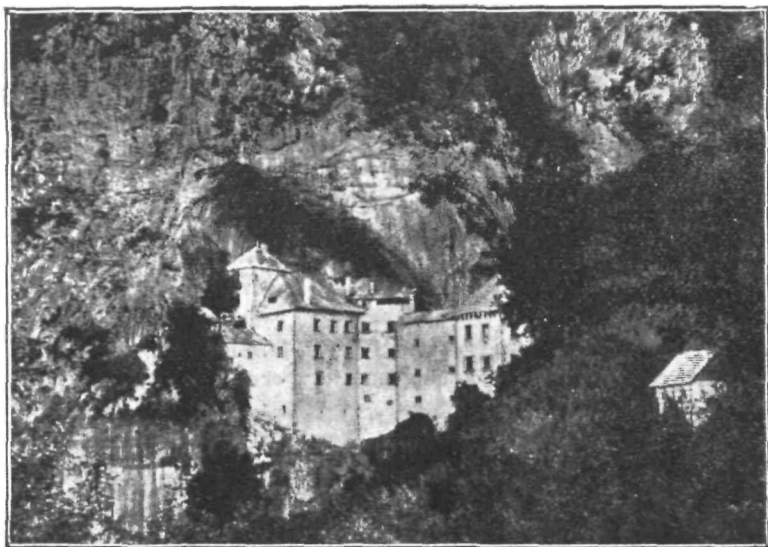
„Kaj, kaj, kaj?“

„I, kaj? To boš nesla Tončki, na! — O, ti presneta čibka, ti!“ Kaj ji
 je, da ne odpre kljuna, da bi ji del vanj listek? Oj, grdoba! Pa ga boš!“

Resk — pismo čez pol.

Frr! — Udarila ga je s perutjo tja po nosku, ga prasknila s krem-
 peljčki po roki in odbežala.

No, sedaj pa imaš: niti golobček niti grahka ga noče nesti. Kaj pa
 naj pravzaprav nese, saj je pismo — raztrgano.

Grad
 Predjama.

Povest majke nočke.

Svetlo so gorele zvezde,
murnček pel je sred poljá,
z majko nočko sva med tihe
vrbe h Krki šetat šla
Tihe so te temne vrbe
kakor ure polnoči,
in še listje jim zeleno
v vetru lahnem ne šumi

Prva vrba: „glej ga starca:
v raševini, sivih las,
bela se zgubila brada
mu je nizko doli v pas.
Nagnil se je proti Krki
roki kvišku razprostrl,
pa kot da v valovih motnih
sam Bog znaj, kaj je zazrl.

„Pod goró je živel oče,
troje je imel otrok,
imel bajto siromašno,
živel se je z delom rok;
ni imel pri hiši žene,
deca majke blage ne,
otec bil jim majka, otec,

kruh jim bil je, bil jim vse.
Pa se otec ta pregrešil
nad očetom je nekdej,
no, Bož tega ni pozabil —
kaznoval ga je sedaj:
desna mu odrvenela,
ki je otca udaril z njo,
levo, ki z njo otca sunil,
mu je pa odtrgalo.

(Kdo bo zdaj za deco služil,
kdo ji rezal vsak dan kruh?
Toda maščevalnost mož je
slep za vsako stvar in gluh!)
Da ne videl zdihovati
dece svoje, kaj je storil? —
Groza: vzal je nož preoster
in nedolžne je pomoril,
sam pa je do Krke šel,
kjer se je vtopiti htel
Glej, in že stoji na bregu;
še trenutek! —
To ni starec sivih las,
brada to ni osivela —
vrba to je ostarela,
ki zdihuje v nočni čas “

Cvetko Gorjančev.

Mrak.

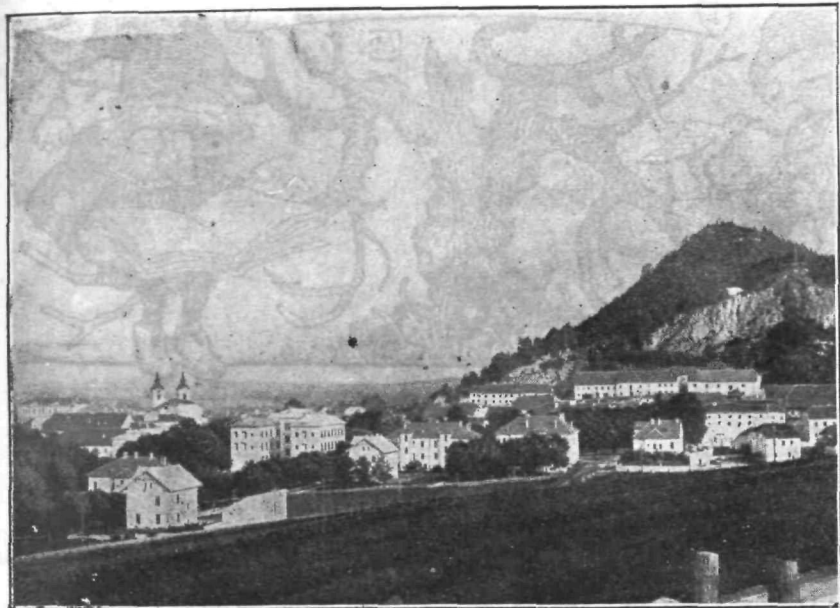
Glej, zarje večerne zavesa
gori in naposled izgine —
mrak pa iz temnega lesa
tiho se krade v doline ...

In z gore na goro — korak,
mož — mrak, velikan, glej, se dviga;
zajahal begoč je oblak,
tam luno in zvezde prižiga ...

Fran Žgur.

Mesto
Postojna.

Z juga.

*Oblaček bel
se pripeljal
je daleč izza gor —
ne postoji,
naprej hiti
tja nekam čez obzor*

*V njem angelci
sede trije
vsi beli kakor sneg,
vsem trem igra
krog rdečih ust
vesel in blažen smeh.*

*Dva z veselci
poganjata
oblaček čez nebó,
a tretji
cvetke pisane
potresa na zemljó . . .*

Tone Rakovčan

Besedna uganka.

Priobčil *Fr. Rojec*.

V pet delov se konča,
vsak del ime ima,
a skup teh delov pet
pa imenuje spet
z besedo se posebno.
Človeku je potrebno,
da taki réči dve
povsod ima pri sebi.
Brez njih vsak revež je,
pa tudi, če zemljé bi

dobil zaklade vse!
Kar hrani, kar oblači
čez širni svet ljudi
v šotoru in palači
in kar jim podeli
obrambo in zabavo,
vse sad je te reči,
ki zdaj ime ji pravo
poiščite sami,
ugankarji mladi!

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev novoletnega voščila v prvi številki.

**Naj solnce sreče v novem letu sije
slovenski mladini in njeni domovini!**

To pot nismo dobili nobene rešitve.

Pes — podedoval 25.000 kron.

V Budimpešti je umrla bogata vdova Kaleonova, ki je volila svojemu psu 25 000 kron.

Oče in sin sta utonila.

V Pragi je peljal sin mesarja Beznička dvovprežen voz na Labo, da ga okoplje.

Zaradi fantove neprevidnosti je zašel voz v Labo, kjer je bila jako globoka, tako da so valovi odplavili mladega moža. Na bregu je stal oče in ko je videl sinovo nezgodo, je planil za njim v Labo, da ga reši. Sin pa se je bil očeta tako močno oklenil, da ni mogel plavati in sta obadva utonila. Oba utopljenca so potem potegnili iz vode.

:: KOTIČEK GOSPODA :: DOROPOLJSKEGA

Cenjeni gospod Doropoljski!

I.

Zopet Vas nadlegujem s svojim nadležnim
pismom ter Vam voščim novo leto!
Priložil sem tudi ničvredno sliko.

Za deveto goro,
za visoko skalo,
ena hišica stoji,
kjer palček živi.

In to je tudi resnica! Za skalo je imel
palček svojo bajtico, ki jo je podedel po
svojem očetu.

Pečal se je z metlami in zelišči, kjer jih
je ondi na skali nabiral ter prodajal v lekarno.

Hišico je imel iz lesa ter krito s planinsko
travo. Za hišico je stala smreka, na kateri so
gnezddile ptice.

Pod smreko je držala pot na visoko skalo,
da je tože šel nabirat zelišč.

Poleti, ko je bilo vroče, je ležal na svislih,
pozimi si je pa nanosil v hišo slame, na steni
je visela tamburica, s katero se je kratkočasil.

Tako! Sedaj končam opis palčkovega
življenja.

Narisal bi tudi več podob, toda pravega
črnila za risanje nimam. Zdi se mi, da se
imenuje tu š neko risarsko črnilo, pa prav ne
vem. Razložite mi to Vi. Ali naj še kaj na-
rišem?

II.

Kotičkove novice.

Meseca oktobra sem videl nekaj zanimi-
vega. Kaj neki? Nad našo vasjo Reko je pla-
val zrakoplov, ki ga še prej nisem videl.

Dravski most v Mariboru se močno gradi.
Velikanski oboki so čez Dravo, četrt je morda
že izgotovljena.

Tukaj so izšle krasne fotografije (razgled-
nice) našega okraja, kakor Hoče, grad Haus-
ambaher, mlekarina itd.

S spoštovanjem

Janez Veronik v Reki.

Odgovor:

Ljubi Janez!

Risarsko črnilo imenujemo tuš, ki ga dobiš
v Mariboru v vsaki prodajalnici risarskih po-
trebščin in papirnatih izdelkov.

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Jako me veseli, da ste priobčili tudi moj
spis v „Zvončku“. Prvo pismo sem Vam pi-
sala že pred dvema letoma. Zdaj hodim že v
5. razred, I. oddelek. Tam se učimo mnogo
lepega. Ob prostih urah najrajša prebiram
Aškečeve pesmi. V zadnjem času sem se-
stavila tudi sama to-le pesemco:

Moj vrtec.

Sem si vrtec ogradila,
z rožicami obsadila.
Vsaka ima žlahten cvet,
ga obrača v širni svet.

Rožice me rade imajo
in ljubo se mi smehljajo.
Jaz jim pojem pesemco,
nežno, milo in ljubko.

Doma imam še več enakih pesemc, toda
ne upam z vsemi na dan. Prej hočem vedeti,
kako boste to obsodili.

Srčno vas pozdravlja

Anica Tomažičeva
pri Sv. Benediktu.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Le pošli svoje pesemce, da jih pregledam
in porabim, ako to zaslužijo. Današnja, kakor
vidiš, mi je všeč.

Dobri gospod Doropoljski!

Danes Vam pišemo mi, mali Belokranjci,
ki pohajamo enorazrednico v Petrovi vasi pri
Črnomlju. Zvesti naročniki „Zvončka“ smo,
Vaši rojaki in vrli Slovenci. V šoli se učimo
razne predmete; najbolj se veselimo zgodovine
in zemljepisja. Sedaj se učimo o vojvodini
Kranjski. Gospodična učiteljica nas uči
spoznavati in ceniti divno krasoto naše mile
domovine. Kako lepe so ure v šoli! Iz Petrove
vasi gremo peš čez Gorjance v Novo Mesto,
tam kupimo vozni listek in se peljemo v
Ljubljano, v Kamnik, v Kranj, na Bled, a v
eni uri smo zopet doma. Ne mislite, da res
potujemo; o, ne! Razna mesta si ogledamo
na razglednicah lepo po vrsti, koder hodi naša
pot. Pisali smo nalogo: „Kaj bi bil najrajši!“
Kukman je hotel biti general, Kukar — du-
hovnik, Špringer — učitelj, Grahek — črevljar,
Stukelj — godec, deklice so hotele biti ku-
harice, šivije, pridne gospodinje, a Nežica
Plut — pomislite — grofica. Zapisala je, da
bi ogledovala daljna, tuja mesta, še vozila po
morju in skrbela za siromake. Če smo kaj
pridni, bi radi znali? Kaznovani nismo nikdar,
opominjati pa prav pogosto. Šolo jako radi
obiskujemo, skoro vedno smo vsi v šoli. Go-
spodična nas uči tudi nemščino, naši starši
so želeli, mi prosili in sedaj se učimo v po-
sebnih urah. V naši okolici so tudi nemške
šole. Ali ste že opazovali solnčni vzhod? Ali
je kaj lepšega, kakor jutranja in večerna zarja?
Solnce se priziblje na nebo kakor veliko, go-
reče oblo! Oblački so zlati. O tem smo pi-
sali šolsko nalogo. Kmalu bo sv. Miklavž. Pro-
simo Vas, nastavite veliko skledo, da bo na-
sul vanjo najlepših povesti in pesmi za „Zvon-
ček“. Mi Vam bomo vedno skupno pismo
pisali, zato ker je Vaš kotichek tako tesan. Vi
nam pa tudi tako odgovorite.

Belokranjski pozdrav!

Petrovaški učenci.

Odgovor:

Ljubi mladi beli rojaki!

Ljubko čebljate — lepo vas je poslušati!
Vse bi mi radi povedali v eni sapi. Tak je
govor žive mladosti, ki ji je misel hitrejša
nego beseda. Prav je tako — vsakemu svoje!
Le pišite mi večkrat in skupno! Vsem naj-
lepše pozdrave!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Dovolite, da Vam tudi jaz pišem majhno
pisemce. Jaz natrč jako rada čitam „Zvonček“
ter sem tam videla, da Vam mnogo otrok
piše. Tudi drugih knjig sem že mnogo pre-
čitala; posebno mi ugajajo Spisi Mišjakovega
Julčka, ki sem jih dobila v naši šolarski knjiž-
nici. Letos je naša šola priredila božičnico.
Učenci četrtega razreda so predstavljali gle-
dališki igri: „Kaznovani šaljivec“ in „Dare-
žljivi otroci“. Potem so bili vsi učenci ob-
darovani. Nekateri so dobili obleko, drugi
črevlje. Nazadnje smo bili vsi pogoščeni. Jaz
hodim sedaj v drugi razred, moja sestra Ma-
rica pa v četrti razred.

Imam tudi dva brata, ki imam oba jako
rada. Mlajšemu je ime Zoran, starejšemu pa
Milan. Zoran hodi v peti razred ljubljanske
realke, Milan pa v šesti razred mariborske
gimnazije. Sedaj sta oba doma.

Presrčno Vas pozdravlja Vaša prijateljica

Vlasta Rajšpova,
učenka v Ormožu.

Odgovor:

Ljuba Vlasta!

Da bi tudi jaz spoznal Tvojo sestro in
Tvojo brata, zato si mi poslala podobo. Go-
tovo Ti ustrezem, če pokažem to „fotografijo“
vsem „Zvončkovim“ bralcem.

